ғамхӯри

“Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшед; низ барои ҷисми худ, ки чӣ бипӯшед. Оё ҳаёт аз хӯрок ва ҷисм аз пӯшок муҳимтар нест? Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, ки на мекоранд ва на медараванд ва на дар анборҳо захира мекунанд; ва Падари шумо, ки дар осмон аст ба онҳо рӯзӣ мерасонад. Оё шумо аз онҳо хеле беҳтар нестед? Ва кист аз шумо, ки бо ғамхории худ қоматашро як зироъ баланд карда тавонад?

Ва барои либос чаро ғамхорӣ мекунед? Ба савсанҳои саҳро назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд; лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми ҷалоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст. Пас агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, магар шуморо, эй сустимонҳо, аз он беҳтар пӯшонда наметавонад!

Аз ин рӯ ғамхорӣ накунед ва нагӯед: “Чӣ бихӯрем?” ё “Чӣ бинӯшем?” ё “Чӣ бипӯшем?”...Аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо ба таври илова дода хоҳад шуд.

Пас, барои фардо ғамхорӣ накунед, зеро ки фардо барои худ ғамхорӣ хоҳад кард; заҳмати имрӯз барои имрӯз кофист.”

—Инҷил, Матто 6:25-34

тарс

“Худовандро талабидам, ва маро иҷобат намуд, ва аз ҳамаи бимҳоям маро халосӣ дод.” *—Библия, Забур 34:5*

“Аз ваҳми ногаҳонӣ нахоҳӣ тарсид; ва аз ситами шарирон, вақте ки падид ояд, зеро ки Худованд умедбахши ту хоҳад буд, ва пои туро аз дом нигоҳ хоҳад дошт.”

—Библия, Масалҳо 3:25,26

“Зеро ки Худо ба мо на рӯҳи тарсӯ ҳаросро, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва парҳезгорӣ додааст.” *—Инҷил, (2) Ба Тимотиюс 1:7*

“Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; наларз, зеро ки Ман Худои ту ҳастам: Ман туро тақвият хоҳам намуд, ва туро ёварӣ хоҳам дод, ва туро бо ямини адолати Худ дастгирӣ хоҳам кард.” *—Библия, Ишаъё 41:10*

“Аз мазаммати мардум натарсед, ва аз таҳқири онҳо наҳаросед, зеро ки онҳоро мисли либосе куя хоҳад зад, ва кирм онҳоро мисли пашме хоҳад хӯрд, валекин адолати Ман то абад, ва наҷоти Ман ба таври доимӣ боқӣ хоҳад монд.” *—Библия, Ишаъё 51:7,8*

марг

“Дар водии зулмот роҳ равам ҳам, аз бадӣ наметарсам, чунки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва чӯбдасти Тӯ маро тасаллӣ медиҳад. Пас, некӯӣ ва эҳсон тамоми айёми умрам бо ман ҳамроҳӣ хоҳанд кард, ва ман муддати дурӯ дароз дар хонаи Худованд сокин хоҳам буд.

—Библия, Забур 22:4,6

“Мамоти имондорони Худованд дар назари Ӯ гарон аст.”

—Библия, Забур 115:6

“Зеро ки агар зист кунем, барои Худованд зист мекунем, ва агар бимирем, барои Худованд мемирем. Бинобар ин, хоҳ зист кунем, хоҳ бимирем, ба Худованд тааллуқ дорем.”

—Инҷил, Ба Румиён 14:8

“Ғалаба маргро фурӯ бурд. Эй марг! Неши ту куҷост? Эй дӯзах! Ғалабаи ту куҷост? Неши марг гуноҳ аст, ва қуввати гуноҳ шариат аст. Худоро шукр, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба бахшидааст.”

—Инҷил, (1) Ба Қӯринтиён 15:54-57

“Зеро ман мӯътақидам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на мабдаъҳо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда, на баландӣ, на умқ, на ҳар гуна махлуқи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад.”

—Инҷил, Ба Румиён 8:38-39

азобу уқубат

“Эй ҷонам, Худовандро муборак бихон, ва ҳамаи некиҳои Ӯро фаромӯш накун. Ӯ ҳамаи гуноҳҳоятро меомурзад; ҳамаи касалиҳоятро шифо мебахшад.”

—Библия, Забур 112:2,3

“Маро, эй Худованд, шифо бидеҳ ва ман шифо хоҳам ёфт; маро наҷот деҳ, ва ман наҷот хоҳам ёфт, зеро ки Ту ҳамду санои ман ҳастӣ.” *—Библия, Ирмиё 17:14*

“Вақте ки ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро барои худ шодии бузург ҳисоб кунед, чун медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вуҷуд меоварад.”

—Библия, Яъқуб 1:2,3

“Бо мусибатҳо низ мефахрем, зеро медонем, ки мусибат сабрро ба вуҷуд меоварад, ва сабр—ботаҷрибагиро, ва ботаҷрибагиро—умедро.”

—Инҷил, Ба Румиён 5:3,4

“Барои ман некӯст, ки уқубат кашидаам, то ки фароизи Туро таълим гирам. Барои ман шариати даҳони Ту беҳ аст аз ҳазорҳо тилло ва нуқра.

—Библия, Забур 118:71,72

“Озмоише ки ба сари шумо омадааст, ҷуз озмоиши оддии инсонӣ чизи дигаре нест; ва Худо амин аст, ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабукӣ ҳам медиҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед.

—Инҷил, (1) Ба Қӯринтиён 10:13

Хуш Хабар аз Худо

“Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон барои он нафиристод, ки бар ҷаҳон доварӣ кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад. Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, маҳкум намешавад, лекин ҳар кӣ имон наоварад, аллакай маҳкум шудааст, чунки ба исми Писари ягонаи Худо имон

ғамхӯрӣ, тарс, марг ва азобу уқубат

Тасаллӣ ёфтан аз Каломи Худо